

Vasile Alexandru

ISTORIA JUDO DIN BUCUREȘTI

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

ISTORIA JUDO LA BUCUREȘTI

(prima parte, 1900 – 1990)

București, capitala României – centrul politic, diplomatic, economic și cultural, poarta principală de intrare a informațiilor, tendințelor și a noutăților, unde sportul face și a făcut parte din activitățile social-educative ale unei țări. La începutul anilor 1900, sportul era puțin răspândit și practicat, însă la îndemâna celor cu posibilități, era în vigoare „moda” de a studia și a se perfecționa în țările occidentale avansate, în orașe precum Londra, Paris, Berlin și nu numai. La întoarcere, cei ce au putut pleca au adus în țară, în afară de diplome și titluri, tendințe și noutăți.

Mitul artelor marțiale n-a făcut excepție, în special judo, care a fost cunoscut, răspândit și consacrat.

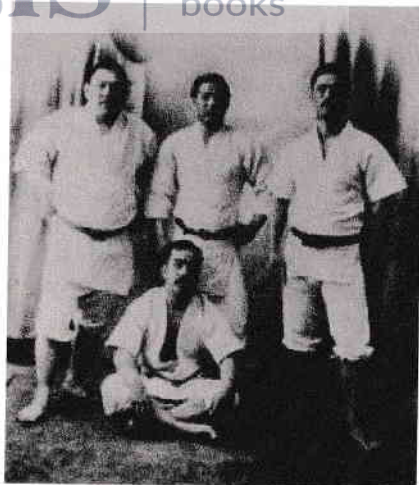
Înainte de 1900, informațiile despre acest sport erau puține.

Ziarul *Universul*, în ediția din 25 martie 1895, ne informează că în anul 1892, la București a evoluat un luptător francez pe nume Doublier, care practica un sport diferit de lupte, dar foarte asemănător cu strămoșeasca noastră „trântă”. Ziarul ne mai informează că la data de 25 martie 1895, pe arena Circului Sidoli din București, va avea loc „o mare luptă între domnii Alexandru Basiliu și Osmani Constantin”, amândoi fiind de profesie cofetari. Mulți tineri s-au arătat interesați și au pășit pe arena circului.

Primul japonez care a prezentat judo în România a fost Tokugoro Ito, 4 Dan, reprezentant al Kodokanului, care a făcut o demonstrație tot pe arena Circului Sidoli din București, în anul 1906.

Tokugoro Ito, născut la 22 ianuarie 1878 și decedat în anul 1939, era instructor de judo și jiu-jitsu la Tokyo, în cadrul Imperial University.

¹ Trânta este o luptă sportivă corp la corp între doi sau mai mulți oameni neînarmați, care caută să se doboare unul pe altul.

Fotografia numărul 1- Tokugoro Ito (centru).

Un alt japonez care a prezentat o demonstrație de Judo la București, în anul 1908, a fost Akitaro Ono, 4 Dan, și el făcând parte din grupul Kodokan.

În practica lui Jogoro Kano și-a Kodokanului se obișnuia trimiterea unor reprezentanți în toată lumea, pentru a populariza și răspândi judo.

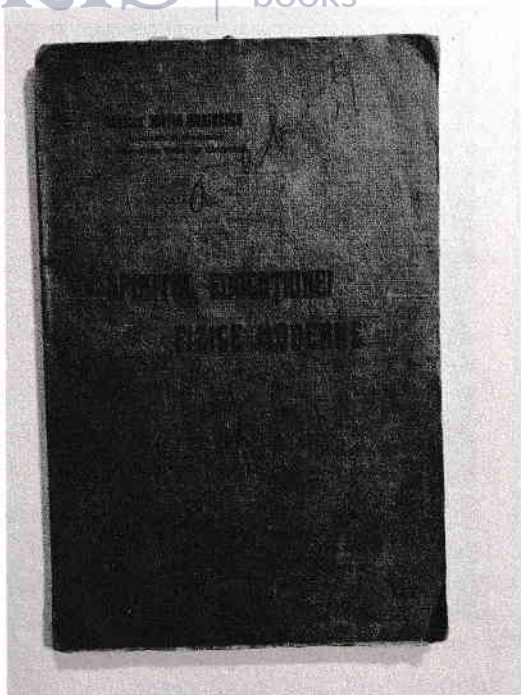
Cei doi japonezi, membri ai grupului Kodokan, care au fost la București, împreună cu Maeda Mitsuyo și Soshiro Satache, au răspândit judo și jiu-jitsu în America Latină, fiind numiți „Cei patru regi ai Cubei” (The Four Kings of Cuba), unde au introdus judo și jiu-jitsu. Maeda a fost cel care a pus bazele Brazilian jiu-jitsu în Brazilia.

Fotografia numărul 2 – Akitaro Ono.

Primul român atestat documentar, care a avut un contact direct și a contribuit la răspândirea judo-ului a fost Justin Marinescu. Acesta, împreună cu Virgil Bădescu (cel care mai târziu înființează ONEF²), a frecventat între anii 1910 – 1913 cursurile Institutului Regal Central de Gimnastică din Stockholm. În anul 1912, Justin Marinescu a participat la cursul de judo organizat de către Jigoro Kano la Stockholm și a ajuns să fie promovat ca instructor de judo; la întoarcerea în țară, a intrat în Armata Română. Când avea gradul de căpitan, a scris *Spiritul educației fizice moderne*, care a fost publicată de Editura Flacăra din București, în anul 1914.

² Olimpiada Națională a Economiștilor în Formare.

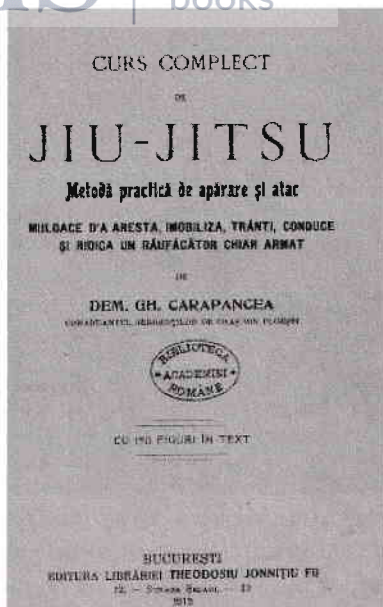
Fotografia numărul 3 – Cartea lui Justin Marinescu.

Justin Marinescu devine mai târziu conducătorul Institutului Militar de educație al ONEF, condus de către prietenul său Virgil Bădescu.

Fotografia numărul 4 – Generalul Virgil Bădescu.

Este cunoscut că jiu-jitsu este mama istorică și spirituală a judo-ului, deci originea comună se regăsește în cărțile de jiu-jitsu, un exemplu în acest sens fiind și cartea unui alt căpitan, de poliție, Dumitru Carapancea, publicată la București.

Fotografia numărul 5 – Cartea *JIU-JITSU* scrisă și publicată la București, 1912.

Un alt pionier al artelor marțiale în România și la București este renumitul maestru Wladimir Kasulakow, care în anul 1913 la București a predat *Jiu-jitsu și elemente de judo* în cadrul Poliției și a detașamentelor militare.

Maestrul Wladimir, de origine rusă, un faimos campion de lupte specializat în jiu-jitsu, a locuit și activat la Cluj între anii 1900 – 1920, perioadă în care a prezentat, promovat și practicat un sistem personal de jiu-jitsu, în multe orașe importante din România.

Foarte probabil că i-a cunoscut și a colaborat cu Justin Marinescu, Dumitru Carapancea și mulți alții.

Când Wladimir părăsește România și alege să se retragă în Franța, continuă să practice și să răspândească jiu-jitsu. Mai târziu, a devenit instructor oficial al Curții Imperiale Austro-Ungare, unde a predat tehnici de autoapărare, iar în anul 1926 s-a stabilit definitiv în Olanda, unde și-a continuat activitatea predând stilul său personal numit *Sistem K.W.* În anul 1945, din nefericire, a încetat din viață.

Fotografia numărul 6 – Maestrul Wladimir (rândul de jos, centru, îmbrăcat în civil, cu pălărie).

Un alt bucureștean, Jeremia Gerota, a făcut judo în perioada 1923 – 1924 la Bodokwai, în Londra, așa cum demonstrează fotografia dăruită cu autograf de autor lui Donciu, în anul 1966, când locuia și lucra în atelierul său fotografic din București.

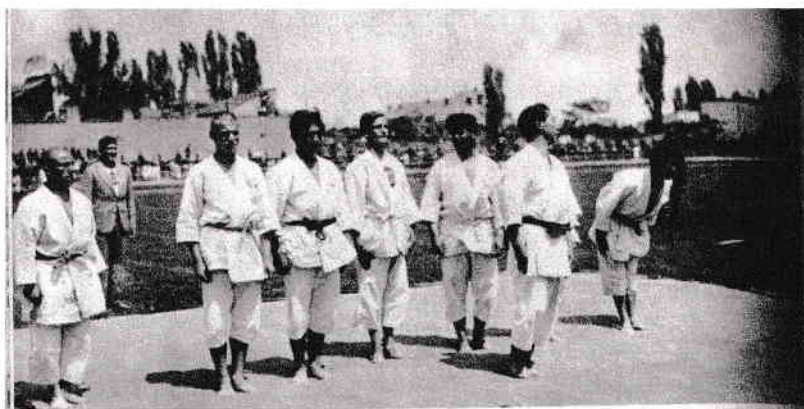
Fotografia numărul 7 – Jeremia Gerota.

Un alt personaj important pentru sprijinul acordat dezvoltării judo-ului este generalul Virgil Bădescu, conducătorul ONEF, care în anul 1928 l-a invitat la București pe specialistul japonez Ishiguro, care a predat timp de trei luni judo și care a revenit în același scop în anul 1929, pentru alte două luni.

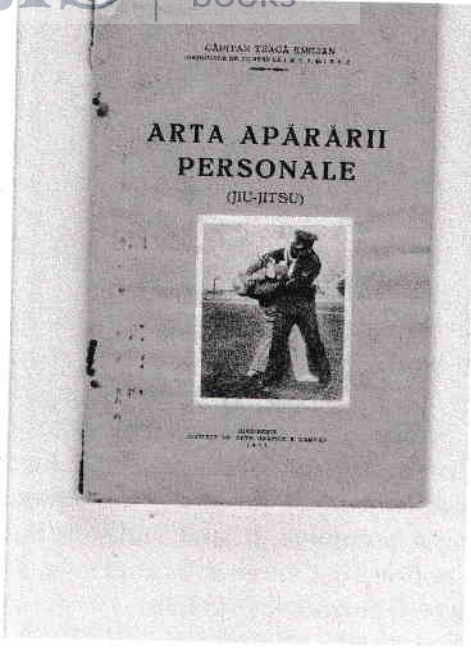
Prezența și activitatea acestuia a constituit un imens impuls dezvoltării judo-ului.

În cartea lui de memorii, Jogoro Kano a subliniat faptul că a fost informat de către reprezentantul lui personal în Europa, Ishiguro, că a efectuat un al doilea curs de judo la București și comunica formarea Comisiei de Judo, președinte fiind Prințul Regent Carol. În carul acestei comisii, a fost numit director șeful poliției, Consulul Japoniei a fost numit director onorific, iar Ishiguro a fost decorat pentru serviciile aduse.

Printre participanții la aceste cursuri se numără și cel care va deveni o legendă a judo-ului, Teacă Emilian, care devine instructor judo 1 Dan și care a condus cursul de judo și jiu-jitsu la ONEF până în anul 1945. Teacă a deschis primul club privat, unde s-au instruit foarte mulți cursanți. De asemenea, în anul 1934, a organizat primul concurs de jiu-jitsu, cu arbitrajul aferent, și la care au participat pompierii și jandarmii din București, dar și elevii școlii de poliție din Câmpina. În anul 1935, Teacă a publicat cartea *Arta apărării personale (jiu-jitsu)*.

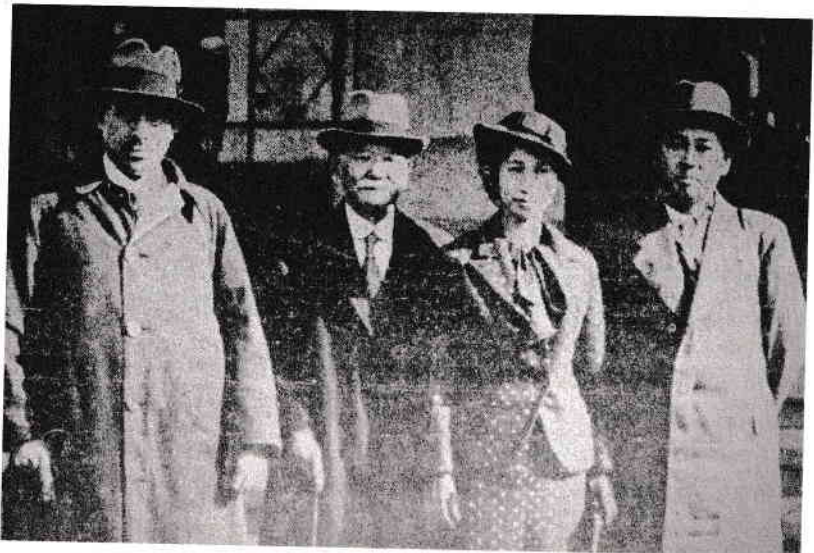

Fotografia numărul 8 - Teacă Emilian (primul din stânga), Ishiguro (centru),

Fotografia numărul 9 – Cartea *Arta apărării personale (jiu-jitsu)*.

În anul 1936 vine la București Jigoro Kano, care făcea parte dintr-o delegație japoneză care ne-a vizitat în scopul unui schimb cultural și sportiv.

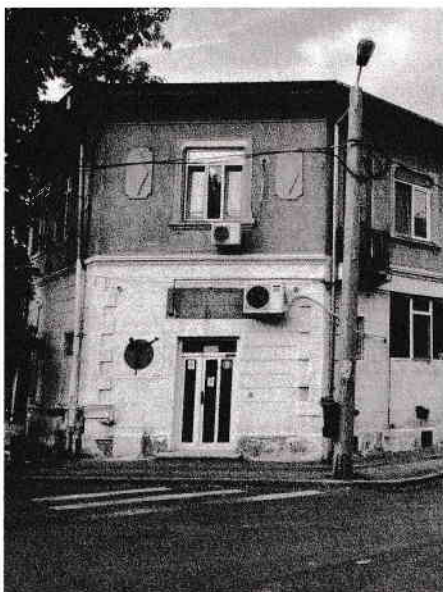
Fotografia numărul 10 – Jigoro Kano (al doilea de la dreapta la

Din păcate, nu sunt informații cu privire la rezultatul vizitei și nici amănunte despre relația cu judo.

Fotografia numărul 11 – Delegația japoneză la București.

În anul 1938, ajunge la București Julius Fleck, primul român care a făcut judo în mod documentat și care a predat și organizat acest sport timp de trei luni.

Fotografia numărul 12 – 1938, București, sala unde Julius Fleck a predat judo.

La București, acesta a organizat și primul campionat de judo, care s-a încheiat cu următoarele rezultate:

la categoria pană, câștigă Van Orne cu 5 - 3 în finala cu Zamfirescu;

la categoria ușoară, se impune Binder Gheorghe, 5 - 0 cu Krenko Alexandru;

la categoria mijlocie, câștigă Frank Heirichcare, cu 4 - 1 în fața lui Demeriu Andrei;

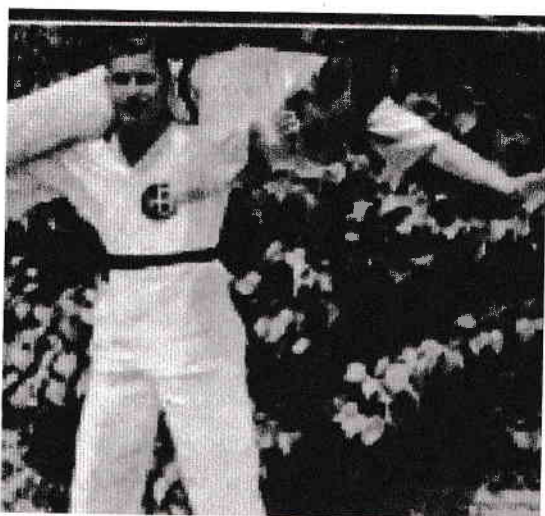
la semigrea, primul este Griffiei Robert, 3 - 1 cu Bauman Henrich;

la femei, termină la egalitate Enrica Wachenel și Maria Koff.

Președintele comisiei de arbitraj a fost colonelul Chirițescu Ștefan.

La sfârșitul competiției, s-a ținut o demonstrație de dzsiu-dzsiu (jiu-jitsu).

Succesul competiției a determinat conducerea Ministerului Muncii să introducă sporturile de autoapărare japoneze în programul *Muncă și Bucurie*. S-a creat *Oficiul Național de Dzsiu-Dzsiu*, condus de către colonelul Chirițescu Ștefan, care avea caracter obligatoriu pentru toți funcționarii de stat, jandarmii și organele de siguranță. Se preconiza ca acest organism să fie inclus în cadrul Federației de Haltere sau ca federație independentă, dar, din motive necunoscute, activitatea acestuia s-a întrerupt fără a se concretiza. S-a semnalat implicarea și interesul unor membri ai familiei regale, în scopul creării unei federații.

Fotografia numărul 13 - Julius Fleck.

Vâltoarea evenimentelor social-politice și economice complicate de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial a diminuat și, într-un final, a dus la întreruperea activității. Totuși, în anii 1940 – 1941, s-a semnalat la București prezența și activitatea unui grup de specialiști germani și japonezi în judo și jiu-jitsu, care au contribuit la specializarea unor grupări militare de elită și a armatei române.

Fotografia numărul 14 – Specialiști germani de jiu-jitsu la București.

Ziarul *Sportul* din 25 octombrie 1954, ne informează că Asociația Recolta din București a organizat în Sala Dinamo o interesantă demonstrație de Kures (Kurash), susținută de o selecționată a regiunii Constanța, din care făceau parte specialiștii: Noman Cairi, Sabit Hemat, Risat Mamut.

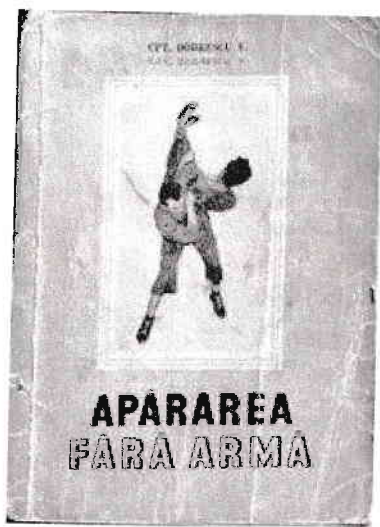
Kures este o luptă tătarească practică în multe țări din Asia; este una dintre artele marțiale care au multe asemănări cu judo: costum, centură și, mai ales, procedee tehnice.

Kures poate fi considerat, cu multă îngăduință și imaginație, un „înaintaș” al judo-ului.

Fotografia numărul 15 – Kures, lupte tătărăști.

În anul 1955, Căpitanul Dobrescu Vasile publica la București cartea *Apărarea fără armă*, unde se regăesc elemente de jiu-jitsu și judo.

Fotografia numărul 16 – Cartea *Apărarea fără armă*.

Cu adâncă recunoștință, trebuie să-i menționăm și pe pionierii judo-ului românesc din București: Avram Ioan, care a studiat în Franța, Vasile Gotelet, care a studiat și a devenit diplomat în judo în Belgia, Urma Liviu a studiat în Germania și Cehoslovacia, Frankie Niculescu, în Japonia și Frazzei Florian, care a avut intense contacte cu Franța.